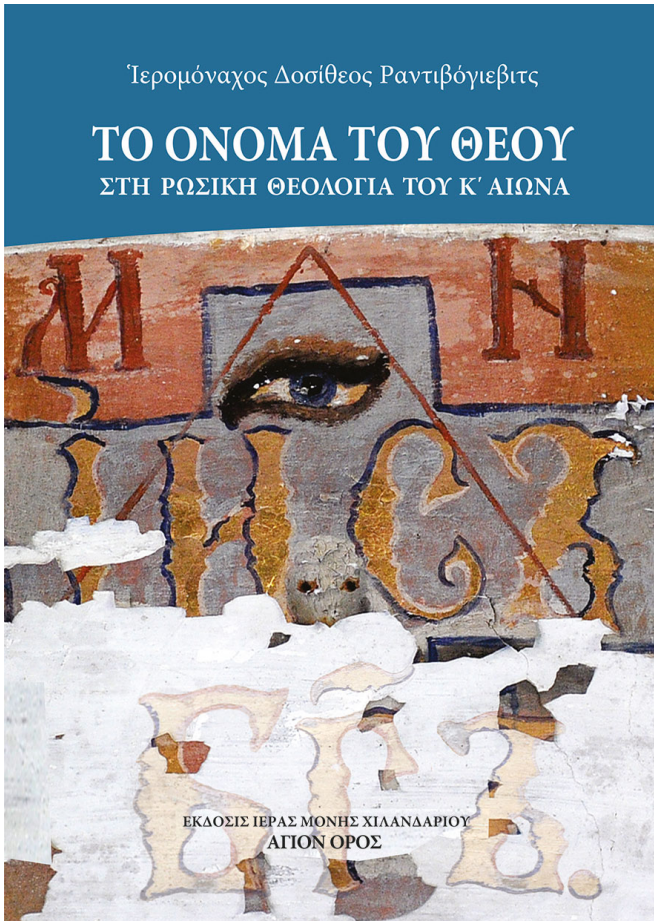

Το όνομα του Θεού στη Ρωσική Θεολογία του Κ' αιώνα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ὀνοματόδοξη διδασκαλία τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν βασιζόταν στὴν πρακτικὴ τῆς εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ καὶ στὸν λατρευτικὸ σεβασμὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐμπειρία αὐτὴ υἱοθετήθηκε ἡ ἀντίληψη ὅτι «τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός», τὴν ὁποία εἶχε διατυπώσει νωρίτερα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης. Οἱ ὀνοματόδοχοι θεωροῦσαν ὅτι γιὰ τὴν κατανόηση αὐτῆς τῆς διατύπωσης δὲν ἐπαρκοῦσαν οἱ λογικοὶ στοχασμοί, ἀλλὰ χρειαζόταν καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς προσευχῆς, κατὰ τὴν ὁποία τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲ διαχωρίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἡ ὀνοματόδοξη ἔκφραση «τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι Θεός» δὲ συνεπάγεται ὅτι ἰσχύει καὶ ἀντίστροφα, δηλαδὴ ὅτι «ὁ Θεὸς εἶναι ὄνομα». Σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ὀνοματοδόξων κάθε ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐνεργὴ χάρις στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὸ ὄνομά Του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ τάση ἐκείνου πὺ τὸ προσφέρει. Οἱ ἀντίπαλοι τῆς ὀνοματοδοξίας ἐνίστανται σὲ μιὰ τέτοια

διατύπωση πού καθιστᾷ τὸν Θεό «ἐξαρτημένο» ἀπὸ τὸ ὄνομά Του.

[\(περισσότερα...\)](#)